

شهر هیروشیما

اعلامیه صلح

۶ آگوست ۲۰۱۴

تابستان ۶۹ سال بعد. خورشید سوزان ما را به «آن روز» بازمی‌گرداند. ۶ آگوست ۱۹۴۵. تنها یک بمب اتم، هیروشیما را به تلی از خاک بدل می‌کند. از نوزادان گرفته تا پیرمردان و پیرزنان، ده‌ها هزار نفر از مردم غیرنظامی بی‌گناه در یک روز جان خود را از دست دادند. تا پایان سال، ۱۴۰ هزار نفر از مردند. برای فراموش نشدن این فداکاری مقدس و پیشگیری از تکرار این تراژدی، لطفاً به صدای بازماندگان گوش دهید.

حدود ۶ هزار کودک و نوجوان در ساختمان‌های ویران‌شده مردند. یکی از آنان که در آن زمان ۱۲ سال داشت و در مدرسه راهنمایی درس می‌خواند می‌گوید: «حتی امروز هم من بار زخم‌های ناشی از جنگ را بر بدن و قلب خود بر دوش می‌کشم. تقریباً تمام هم‌کلاسی‌های من بلافاصله کشته شدند. وقتی به این فکر می‌کنم که آنان تا چه حد مشتاق زندگی بودند و این که من تنها عضوی بودم که زنده ماندم، قلبم ملامت از احساس گناه می‌شود.» بازماندگان بمباران اتمی (هیباکوشاها) که تاحدی از این واقعه جان به در برده‌اند، هنوز هم از زخم‌های عمیق جسمی و احساسی رنج می‌برند.

«لطفاً به من آب بدهید!» صداهایی از لبه مرگ که هنوز هم در خاطره پسر ۱۵ ساله دانش‌آموز هست. این خواهش از سوی دانش‌آموزان جوان‌تری بود که در میان خرابه‌های ساختمان بودند. با دیدن صورت‌های سوخته و ورم‌کرده عجیب آن‌ها، پلک‌ها و مژه‌ها سوخته و یونیفرم‌های مدرسه که به دلیل شدت حرارت پاره‌پاره شده بودند، او سعی کرد به خواهش آنان عمل کند، اما متوقف شد زیرا با خود فکر کرد: «اگر به بیماری با این شدت آسیب آب بدهی، حتماً او را به کشتن داده‌ای.» او با پشیمانی می‌گوید: «برای همین به صداهایشان گوش نکردم و به آنان آب ندادم. اگر می‌دانستم آنان به هر حال می‌میرند، تمام آبی که داشتم به آنان می‌دادم.»

مردمی که به دلیل تجربیات هولناکشان به ندرت از گذشته خود سخن می‌گفتند، اکنون در سنین پیری تصمیم به بیان آن‌ها گرفته‌اند. یکی از آنان که خانواده خود را در بمباران اتمی از دست داده می‌گوید: «من می‌خواهم مردم خشونت و بیداد واقعی جنگ‌ها را بدانند.» او از کودکانی مانند خود می‌گوید که در شهر خاکستر زندگی می‌کردند، زیر پل‌ها، در گوشه ساختمان‌های سوخته و در پناهگاه‌ها می‌خوابیدند، تنها محافظشان لباس بود، برای غذا خوردن دست به دزدی یا دعوا می‌زدند، به مدرسه نمی‌رفتند و با کار روز به روز برای مجرمان روزگار می‌گذرانیدند.

بلافاصله بعد از بمباران، یک دختر ۶ ساله در مرز بین مرگ و زندگی قرار گرفت. بعدها او دائما با آثار بلندمدت تشعشعات رادیواکتیو دست به گریبان بود. او اکنون از زندگی خود می‌گوید زیرا نمی‌خواهد هیچ جوان دیگری این اتفاق را تجربه کند. او بعد از ملاقات با قربانیان جنگ غیرژاپنی، تصمیم گرفت نقش مهم « جوانان در یافتن دوستانی از سراسر جهان» و «تلاش توقف‌ناپذیر در ساختن فرهنگ صلح، و نه فرهنگ جنگ» نشان دهد.

«شر مطلق» که کودکان را از خانواده‌هایشان جدا و رویاهای آینده‌شان را نابود کرد و زندگیشان را به نابودی کشانید، در برابر تهدیدات و مرگ، آسب‌پذیر نیست. نیروی نظامی تنها چرخه جدیدی از نفرت را ایجاد می‌کند. برای نابودی شر، ما باید از ملیت، نژاد، مذهب و دیگر تفاوت‌های خود بگذریم، ارتباطات بین افراد را ارزش بنهیم و جهانی را بسازیم که به گفت‌وگوهای رو به جلو فرصت می‌دهد.

هر یک از ما در تعیین آینده خانواده بشر نقش داریم. لطفا خود را به جای یک هیباکوشا بگذارید. تجربیات آن‌ها را تصور کنید از جمله یک روز در اعماق جهنم را تصور کنید که واقعا برای شما یا یکی از اعضای خانواده‌تان رخ دهد. برای اطمینان از این که تراژدی هیروشیما و ناگازاکی برای بار سوم رخ نخواهد داد، بیایید همه با هم در در ارتباط باشیم، در کنار هیباکوشاها با هم در جهت یک دنیای صلح‌آمیز و بدون سلاح‌های هسته‌ای و جنگ، فکر و عمل کنیم.

ما تمام تلاش خود را می‌کنیم. سازمان شهرداران صلح، در حال حاضر با بیش از ۶۲۰۰ شهرداری عضو، با کمک شهرهای پیش‌رو، سعی می‌کند ما را در کشورهای شهرهای عضو و با همکاری سازمان‌های مردم‌نهاد و سازمان ملل متحد معرفی کند تا واقعیات مربوط به این بمباران و پیام هیروشیما را منتشر کند. ما استوار و ثابت‌قدم جنبش جدیدی را پیش می‌بریم که بر ابعاد بشردوستانه سلاح‌های هسته‌ای تاکید دارد و در پی ممنوعیت آن‌هاست. ما کمک خواهیم کرد که خواست عمومی بین‌المللی برای شروع مذاکرات یک کنوانسیون سلاح‌های هسته‌ای با هدف نابودی کامل همه سلاح‌های هسته‌ای تا سال ۲۰۲۰ تقویت شود.

بیانیه هیروشیما که نتیجه ملاقات وزرای ابتکار خلع سلاح و منع اشاعه (NPT) در آوریل گذشته بود، از سیاست‌گزاران جهانی خواستار شهرهای هیروشیما و ناگازاکی دیدن کنند. آقای رئیس‌جمهور اوباما و مقامات کشورهای مسلح به سلاح هسته‌ای، لطفا هر چه زودتر، به درخواست بازدید از شهرهای بمباران شده اتمی پاسخ دهید تا با چشم‌های خود ببینید در این شهرها چه اتفاقاتی افتاده است. اگر چنین کاری نکنید، متوجه خواهید شد که سلاح‌های هسته‌ای، «شر مطلق» هستند که بیش از این نباید وجود داشته باشند. لطفا از به کارگیری تهدید غیرانسانی کاربرد این شر مطلق برای دفاع از کشور خود خودداری کنید در عوض، تمام منابع خود را برای یک سیستم امنیتی جدید بر پایه اعتماد و گفت‌وگو به کاربرید.

ژاپن تنها کشوری است که بمباران اتمی شده است. دقیقاً به دلیل این. که وضعیت امنیتی ما به طور فزاینده‌ای دقیق است، دولت ما باید تمام بار این حقیقت را بپذیرد که ژاپن به مدت ۶۹ سال به اتکا قانون اساسی صلح‌آمیز ژاپن از جنگ پرهیز کرده است. ژاپن به عنوان کشوری که درهم سخن و هم در عمل صلح‌جو است، با در نظر گرفتن کنفرانس بعدی معاهده منع اشاعه (NPT)، باید فاصله بین کشورهای دارای سلاح هسته‌ای و کشورهای فاقد آن را برای تقویت NPT پر کند. به علاوه از دولت ژاپن می‌خواهیم «مناطق باران سیاه» را گسترش دهد و با افزایش کمک‌ها به هیباکوشاها با همه آنانی که از تشعشعات رادیواکتیویته رنج برده‌اند، همدردی کند.

در این جا و در این زمان، ما تسلیت قلبی خود را به روح قربانیان بمب‌های اتمی تقدیم می‌کنیم و با مردمی که خواهان نابودی این شر مطلق و هم‌چنین درک اهمیت یک صلح جهانی هستند، هم صدا می‌شویم.

ماتسوئی کازومی

شهردار هیروشیما